

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD REPUBLIKE
ZAGREB

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA AGENCIJA ZA POŠTU I
ELEKTRONIČKE KOMUNIKACIJE

Primljeno:	29.12.2010 11:56:04		
Klasifikacijska oznaka	344-01/10-01/1304		Org. jed.
Urudžbeni broj:	437-10-1		-04
	Pril.	Vrij.	
	1	0	

broj: Us-11286/2007-6

d1245610

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E !

P R E S U D A

Upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca mr.sc. Marije Kriletić kao predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr.sc. Mirjane Juričić kao članova vijeća, te sudske savjetnice Sande Jeromele Kurick kao zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja HT-Hrvatske telekomunikacije d.d., Zagreb, protiv rješenja tužene Hrvatske agencije za telekomunikacije, klasa: UP/I-344-01/07-01/613, ur. broj: 376-11-07-08 od 15. listopada 2007., radi utvrđivanja javne govorne usluge i sprječavanja zlouporabe vladajućeg položaja, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 13. listopada 2010.,

p r e s u d i o j e

Tužba se odbija.

Presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog tijela utvrđeno je da je usluga Net Phone Paketi SME koju na tržištu nudi trgovačko društvo HT-Hrvatske telekomunikacije d.d., javna govorna usluga (točka 1. izreke rješenja), ukinuto je privremeno rješenje Vijeća agencije od 27. lipnja 2007. godine, klasa: 344-01/07-01/148, ur.broj: 376-11-07-08 (točka 2. izreke), odbijen je zahtjev trgovačkog društva Amis Telekom d.o.o. za pokretanjem postupka pred Agencijom za zaštitu tržišnog natjecanja, protiv trgovačkog društva HT-Hrvatske telekomunikacije d.d., radi sprječavanja, ograničavanja i narušavanja tržišnog natjecanja (točka 3. izreke).

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da se Net Phone usluga ne može smatrati javnom govornom uslugom, već uslugom prijenosa govora putem internetskog protokola, sukladno članku 46. Pravilnika o telekomunikacijskim uslugama. Nabraja ključne razloge radi kojih Net Phone uslugu nije moguće smatrati javnom govornom uslugom, jer je to usluga koja se temelji na primjeni Internet protokol (IP) tehnologiji (svojevrсна Internet usluga), za čije

korištenje je nužna uspostava usluge ADSL pristupa. Stoga tretira Net Phone uslugu kao dodatnu uslugu na njegovu uslugu ADSL pristupa. Net Phone usluga omogućava govornu komunikaciju, ali s obzirom na specifičnosti u prirodi usluge i tehnološkoj podlozi, prijenos govora omogućava se uz određena ograničenja u usporedbi s kvalitetom i pouzdanošću javne govorne usluge. Zbog razlika u kakvoći Net Phone usluge i javne govorne usluge omogućava korištenje Net Phone usluge i jedino uz zadržavanje pretplatničkog odnosa s T-HT-om za uslugu pristupa javnoj govornoj usluzi putem priključka na fiksnoj lokaciji u nepokretnoj mreži. Slijedom toga Net Phone usluga nije zamjena za javnu govornu uslugu u nepokretnoj mreži T-HT-a, već dodatna Internet usluga, temeljena na ADSL tehnologiji. Mjerila za određivanje javnih govornih usluga iz članka 29. stavka 1. Pravilnika o telekomunikacijskim uslugama moraju biti kumulativno ispunjena i to da govorna usluga mora biti predmet komercijalne ponude, odnosno usluga koja se pruža na tržišnoj osnovi, sa svrhom ostvarivanja dobiti, javna govorna usluga mora biti javno ponuđena, odnosno mora biti raspoloživa svima na temelju jednakih javno objavljenih uvjeta, javna govorna usluga mora se pružati prema i od završnih točaka javne telekomunikacijske mreže, pri čemu je govorna komunikacija uspostavljena između dviju krajnjih točaka javne komutirane mreže u isto vrijeme i javna govorna usluga mora uključivati izravan prijenos i komutaciju govora u stvarnom vremenu, odnosno mora osigurati ograničena i zajamčena vremena kašnjenja signala. Slijedom navedenog u pogledu svakog od osnovnih mjerila za određivanje javnih govornih usluga ne može se smatrati da Net Phone usluga kumulativno zadovoljava uvjete iz članka 29. stavka 1. Pravilnika, te se slijedom toga ne može smatrati javnom govornom uslugom. Po pitanju dodatnih mjerila za određivanje javne govorne usluge iz stavka 2. članka 29. Pravilnika, tuženik se nije niti očitovao s obzirom da je zaključio da Net Phone usluga zadovoljava osnovna mjerila iz stavka 1. članka 29. Pravilnika. Međutim, smatra da Net Phone usluga ne zadovoljava ni dodatna mjerila iz stavka 2. članka 29. Pravilnika te se opreza radi u pogledu dodatnih mjerila također očituje. Tužitelj nadalje upućuje na postupovne povrede i upućuje na rokove iz članka 218. Zakona o općem upravnom postupku te ističe da je pretrpio znatnu štetu uslijed toga što je cijeli postupak trajao oko 10 mjeseci dok je samo privremeno rješenje bilo na snazi preko 4 mjeseca, dakle, duže nego što bi cijeli upravni postupak, sukladno Zakonu o općem upravnom postupku smio trajati. Napominje da mu u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja tuženo tijelo nije omogućilo da se očituje o nizu pravno relevantnih činjenica, okolnosti i dokaza koji su značajni za rješenje predmeta, te da ostvaruje i zaštitu svoja prava i pravne interese, pa u tom smislu upućuje na odredbe članka 135. i 143. Zakona o općem upravnom postupku. Napominje da su u postupku ignorirani ponuđeni argumenti i dokazi bez ikakvog obrazloženja pa je time povrijeđeno načelo utvrđivanja materijalne istine, načelo saslušanja stranaka i načelo slobodne ocjene dokaza. Napominje da se sukladno odredbi članka 152. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku osobama koje se pozivaju na usmenu raspravu mora ostaviti dovoljno vremena da se pripreme za raspravu a tuženo tijelo je poziv na prvu usmenu raspravu zakazano za 9. srpnja 2007. godinu dostavilo strankama 28. lipnja 2007. godine, što je imajući u vidu složenost predmeta relativno kratak rok pa smatra da je bila očigledna namjera da se usmena rasprava održi iz čisto formalnih razloga bez omogućavanja strankama razumnog roka za pripremu za raspravu. Pored toga nije bio u mogućnosti očitovati se o nizu dokaza i pravno relevantnih činjenica budući da tuženik niti u pismenima niti na usmenoj raspravi nije jasno naznačio koje činjenice i temeljem kojih kriterija smatra pravno relevantnima. Obrazloženje osporenog rješenja se sastoji od ponavljanja navoda stranaka u postupku koji su izneseni u samo dva dostavljena podneska, te konstatacijom tuženika o potrebi donošenja pobijanog rješenja, što je nedostatno u smislu članka 209. Zakona o općem upravnom postupku, jer je tuženik propustio navesti utvrđeno

činjenično stanje, dokaze, razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza i razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahtjeva stranaka. Predlaže da Sud tužbu uvaži i osporeno rješenje poništi.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu ostalo je kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja te je istaklo da predmetna usluga zadovoljava kumulativno sva mjerila koja propisuje Pravilnik o telekomunikacijskim uslugama, pa prigovore tužitelja iznesene u tom pravcu smatra neutemeljenima i opširno navodi razloge za takvu svoju ocjenu. Posebno napominje da tvrdnja kako usluga ne udovoljava ni dodatnim mjerilima koje propisuje članak 29. stavak 2. Pravilnika nije utemeljena jer je pojašnjenje dodatnih mjerila bespredmetno u situaciji kada usluga ispunjava sva mjerila koja propisuje stavak 1. navedenog članka Pravilnika. Ispunjavanje dodatnih mjerila je relevantno samo i isključivo ako postoje dvojbe u ispunjavanje osnovnih mjerila. Prigovor tužitelja glede duljine trajanja upravnog postupka i pozivanje na članak 218. Zakona o općem upravnom postupku odnosno rok od dva mjeseca za završetak istog i dostavu rješenja strankama nije opravdan jer složenost problematike opravdava duljinu trajanja (6,5 mjeseci). Netočni su navodi tužitelja o povredi njegovih interesa i prava uslijed provođenja upravnog postupka jer je tužitelj tijekom cijelog postupka bio upoznat sa svim činjenicama relevantnim za donošenje rješenja a također je imao mogućnosti da se izjasni o svim činjenicama i okolnostima na kojima se temelji pobijano rješenje a što je vidljivo iz spisa predmeta. Navod tužitelja da ima saznanja o održavanju sastanaka tuženika i predstavnika drugih sudionika na telekomunikacijskom tržištu u svezi predmetne problematike nije odlučan jer održavanje radnih sastanaka sa sudionicima telekomunikacijskog tržišta, izvan bilo kakvih upravnih postupaka, pa tako i ovoga, a u cilju poboljšavanja funkcioniranja tržišta, stalna je praksa tuženika s kojom je tužitelj upoznat, te je isti i bio na brojnim takvim sastancima. Tuženo tijelo opširno obrazlaže i polemizira s tvrdnjama tužitelja u svezi shvaćanja dokaza i provođenja dokaznog postupka i naglašava da je ovlašten primjenjivati slobodnu ocjenu dokaza. Pored navedenog napominje da je tužitelj imao dovoljno vremena za pripremu za sudjelovanje na usmenoj raspravi (10 dana) od zaprimanja poziva do datuma održavanja prvog ročišta, koje je naknadno odgođeno, tim više jer je postupak pokrenut početkom ožujka, privremeno rješenje u ovom predmetu na snazi je od početka srpnja, a usmena rasprava održana je 13. srpnja 2007. godine. Smatra da obrazloženje pobijanog rješenja sadrži sve što je određeno Zakonom o općem upravnom postupku, te da nema formalnih nedostataka pa su prigovori tužitelja u tom pravcu neutemeljeni. Predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Amis Telekom d.o.o. Zagreb dostavila je ovom Sudu odgovor na tužbu u kojem ističe da činjenično stanje nije pogrešno utvrđeno iz razloga što je provođenjem postupka utvrđeno da su prilikom pružanja tužiteljeve usluge Net Phone paketi ispunjeni svi kriteriji koje javna govorna usluga mora ispunjavati, a koji su propisani člankom 29. stavkom 1. Pravilnika o telekomunikacijskim uslugama, pa stoga smatra da su ispunjeni svi kriteriji za određivanje predmetne usluge kao javne govorne usluge. Pored toga navodi da su ispunjeni ne samo osnovni nego i svi dodatni kriteriji propisani člankom 29. stavkom 2. Pravilnika o telekomunikacijskim uslugama te potvrđuje da se kod pružanja usluge Net Phone paketi radi o javnoj govornoj usluzi. Glede trajanja upravnog postupka što je također prigovorio tužitelj, ističe da u ovom slučaju nije podnesena tužba iz razloga ne donošenja rješenja (šutnje administracije) od strane nadležnog tijela već iz razloga što sukladno članku 13. Zakona o telekomunikacijama protiv odluke, rješenja i zaključaka Vijeća agencije nije dopuštena žalba ali nezadovoljna stranka može pokrenuti upravni spor pred Upravnim sudom Republike Hrvatske. Navod tužitelja o duljini

trajanja upravnog postupka irelevantan je za predmet ovoga spora. Navedeno jasno proizlazi iz datuma podnošenja tužiteljeve tužbe u upravnom sporu, te iz činjenice da tužitelj nije bio taj na čiju inicijativu je pokrenut postupak pred tuženim tijelom. Smatra da tuženik nije propustio objasniti iz kojih je činjeničnih i pravnih razloga riješio upravnu stvar onako kako je to određeno u izreci rješenja jer je naveo kriterije propisane člankom 29. Pravilnika o telekomunikacijskim uslugama koji su bili odlučni za donošenje odluke, te je uz svaki kriterij objasnio zašto smatra da je isti ispunjen odnosno zašto nije prihvaćen koji od razloga tužitelja, izveo je dokaze te svaki razlog tužitelja koji tuženo tijelo nije uvažilo obrazložio. Predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Tužba nije osnovana.

Prema odredbi članka 46. stavka 3. Pravilnika o telekomunikacijskim uslugama („Narodne novine“, broj: 183/04 – u daljnjem tekstu: Pravilnik) Vijeće agencije može, u slučaju spora između davatelja usluga, na zahtjev zainteresirane strane ili po službenoj dužnosti, odlučiti radi li se o usluzi prijenosa govora putem internetskog protokola u skladu s odredbama ovoga članka, ili o javnoj govornoj usluzi u nepokretnoj telekomunikacijskoj mreži iz članka 29. ovoga Pravilnika.

Odredbom članka 29. stavka 1. Pravilnika propisano je da se javnom govornom uslugom smatra telekomunikacijska usluga koja istodobno zadovoljava četiri mjerila i to javna govorna usluga mora biti predmet komercijalne ponude, odnosno usluga koja se pruža na tržišnoj osnovi, sa svrhom ostvarivanja dobiti; javna govorna usluga mora biti i javno ponuđena, odnosno mora biti raspoloživa svim na temelju jednakih javno objavljenih uvjeta; javna govorna usluga mora se pružati prema i od završnih točaka javne telekomunikacijske mreže, pri čemu je govorna komunikacija uspostavljena između dviju krajnjih točaka javne komutirane mreže u isto vrijeme. Te krajnje točke predstavljaju korisnike usluga koji upotrebljavaju brojeve u skladu s planom numeriranja; javna govorna usluga mora uključivati izravan prijenos i komutaciju govora u stvarnom vremenu, odnosno mora osigurati ograničena i zajamčena vremena kašnjenja signala.

Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tuženo tijelo provelo postupak povodom zahtjeva trgovačkog društva Amis Telekom d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu kojim je isto društvo zatražilo utvrđivanje javne govorne usluge i sprečavanje zlouporabe vladajućeg položaja u svezi usluge Net Phone SME paketi koju trgovačko društvo HT-Hrvatske telekomunikacije d.d. nudi na telekomunikacijskom tržištu.

Prema ocjeni ovoga Suda u provedenom postupku je potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje na temelju kojega je trebalo donijeti zakonitu odluku, a pravilno je primijenjeno i materijalno pravo, dok povrede pravila postupka Sud nije našao, a osporeno je rješenje na valjan obrazloženo te su u njemu navedeni razlozi koje prihvaća i ovaj Sud u cijelosti.

Naime, u provedenom postupku je utvrđeno da tužitelj nudi i reklamira uslugu na telekomunikacijskom tržištu te temeljem iste ostvaruje određenu financijsku dobit, što nije sporno. Nadalje se ističe da usluga mora biti raspoloživa svima na temelju jednakih uvjeta s naglaskom na jednake i javno objavljene uvjete, za sve korisnike koji aktiviraju uslugu, a tužitelj, kao davatelj usluge, mora osigurati jednake uvjete. Promidžbenim materijalima za koje tužitelj navodi da su tzv. službene marketinške brošure usluge, tužitelj iznosi da se

uvjeti, cijene, te paketi dodatnih usluga o donose na sve korisnike Net Phone usluge čime je tužitelj uslugom u potpunosti zadovoljio mjerilo ili kriterij naveden u Pravilniku tj. da javna govorna usluga mora biti javno ponuđena, odnosno mora biti raspoloživa svima na temelju jednakih javno objavljenih uvjeta. Tuženo tijelo nadalje navodi da je javna govorna usluga javno dostupna usluga prijenosa govora putem javne telekomunikacijske mreže, koja omogućuje obostranu govornu telekomunikaciju korisnika usluga, a to što usluga nije dostupna na svim krajnjim točkama javne telekomunikacijske mreže nije bitno za ispunjavanje mjerila iz članka 29. stavka 1. alineje 3. Pravilnika, nego je bitno da to mjerilo određuje da se uslugom može ostvariti govorna komunikacija prema završnim točkama javne telekomunikacijske mreže a da te završne točke mogu ostvariti govornu komunikaciju s Net Phone uslugom. Ako krajnji korisnik bilo kojeg operatora može ostvariti govornu komunikaciju s korisnikom usluge ispunjeno je predmetno mjerilo da se usluga smatra javnom govornom uslugom. U pogledu toga da javna govorna usluga moga uključivati izravan prijenos i komutaciju govora u stvarnom vremenu i osigurati ograničena i zajamčena vremena kašnjenja signala pravilno nalazi tuženo tijelo da je i to mjerilo ispunjeno. Ovo zbog toga jer zainteresirana osoba Amis Telekom d.o.o. i tužitelj su potpisali ugovor o međusobnom povezivanju (IC ugovor) čiji Aneks 8. određuje kvalitetu usluge i održavanje. Korisniku se putem usluge omogućuje telefoniranje prema nacionalnim, međunarodnim i mobilnim odredištima, što uključuje i pozive u mrežu Amis pa je stoga navedeno mjerilo ispunjeno jer tužitelj mora osigurati ograničena i zajamčena vremena kašnjenja signala.

Dakle, iz svega navedenog proizlazi da su kumulativno ispunjeni uvjeti za utvrđivanje predmetne usluge tužitelja kao javne govorne usluge, te da je tuženo tijelo pravilno postupilo kada je sukladno članku 29. stavku 1. i članku 46. stavku 3. Pravilnika odlučilo da predmetna usluga tužitelja predstavlja javnu govornu uslugu.

Tvrdnja tužitelja da predmetna usluga ne udovoljava ni dodatnim mjerilima koje propisuje članak 29. stavak 2. Pravilnika nije odlučna jer pojašnjavanje dodatnih mjerila nije potrebno u slučaju kada usluga ispunjava sva mjerila koja propisuje stavak 1. članka 29. Pravilnika.

U pogledu navoda tužitelja o duljini trajanja upravnog postupka treba reći da je točno da stranka ima pravo u slučaju nedonošenja rješenja u zakonskom roku uložiti žalbu, odnosno u ovom slučaju, kada žalba nije dopuštena, podnijeti tužbu Upravnom sudu Republike Hrvatske, kao da je rješenjem njen zahtjev odbijen, no međutim, u konkretnom slučaju tužitelj to nije učinio, a činjenica da je postupak trajao duže od zakonom propisanog nije razlog za nezakonitost osporenog upravnog akta.

Prigovore tužitelja glede nepoštivanja načela saslušanja stranke, načela utvrđivanja materijalne istine i načela slobodne ocjene dokaza Sud ocjenjuje neosnovanima, jer je tijekom cjelokupnog postupka tužitelj bio upoznat sa svim činjenicama koje su relevantne za donošenje rješenja a također je imao mogućnosti se izjasniti o svim činjenicama i okolnostima na kojima se temelji pobijano rješenje što proizlazi i iz podataka u spisu predmeta, pa se takav prigovor tužitelja nije mogao prihvatiti.

Tužitelj je imao dovoljno vremena za pripremu za sudjelovanje na usmenoj raspravi tj. 10 dana od zaprimanja poziva do datuma održavanja prve rasprave, koja je naknadno i odgođena, tako da je tužitelj bez obzira na složenost predmeta imao dovoljno vremena da se pripremi za usmenu raspravu, pa se niti njegove tvrdnje u tom pravcu ne mogu prihvatiti.

Na kraju treba istaknuti da je tužitelj ovom Sudu dostavio dopunu tužbe protiv osporenog rješenja koja je zaprimljena 21. prosinca 2007. godine, pa je očito da je dopuna tužbe izvan roka za podnošenje tužbe propisanog člankom 24. stavkom 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 53/91 , 9/92 i 77/92), pa iz tog razloga Sud istu nije uzeo u razmatranje.

Na temelju odredbe članka 14. stavka 8. Zakona o telekomunikacijama („Narodne novine“, broj: 122/03, 158/03, 60/04 i 70/05) ova presuda bit će objavljena u „Narodnim novinama“.

Zbog svega navedenog Sud nalazi da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, pa je trebalo temeljem odredbe članka 42. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima tužbu kao neosnovanu odbiti.

U Zagrebu, 13. listopada 2010.

Zapisničarka:
Sanda Jeromela Kurick, v.r.

Predsjednica vijeća:
mr.sc. Marija Kriletić, v.r.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. HT – Hrvatske telekomunikacije d.d., Zagreb, Savska c. 32
2. Hrvatska agencija za telekomunikacije, Zagreb, Jurišićeva 13, sa spisom
3. Amis Telekom d.o.o., Zagreb, Bani 75
4. „Narodne novine, Zagreb, radi objave

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenik

Ida Balent